

Прѣзъ нея вечеръ тихо бѣ поквай рѣката, всички като блѣснати, печални и испоплашени дръмѣхме по мѣстата си; никому не минаваше на умъ да закрѣя или да запѣе . . .

Отъ когато живѣя на тоя божи свѣтъ, азъ изпитахъ много нещастия. Нашиятъ жабешки животъ е пѣленъ съсъ страдания, мнозина отъ моитѣ братя и сестри и познати бидоха избити прѣдъ очитѣ ми, малцина отъ тѣхъ останаха живи и здрави до края на лѣтото. Едни бидоха унищожени отъ щъркелитѣ и гарванитѣ, други послужиха за храна на тѣхнитѣ малки; трети станаха вкусна храна на търалелжитѣ, рибитѣ, гжскитѣ и змиитѣ; а много бидоха погубени съ мъченическа смъртъ и отъ ржцѣтѣ на самитѣ хора...

Нъ ето че настѣпи есенъта. Врѣмето ставаше все по-студено и природата доби стръненъ видъ: листата отъ дървесата изпокапахъ, трѣвата пожълтѣ и засѣхна.... Птицитѣ нѣкждѣ се изгубиха, рибитѣ намѣриха дѣното на рѣката... Почна да ми се стѣга душата. Храната и вѣвъ водата и на сухо почти всѣки день все намаляваше и намаляваше и често пѣти ми се случаваше да гладувамъ; всичкитѣ бубулечки се изгубиха, пеперудкитѣ не се виждаха вече. Това не е на добро; старата ми тетущка жаба веднѣжъ ми разказа, че нѣкаква си „Зима“ била прѣдъ прагѣтъ ни, че нашитѣ поля ще се покриватъ съ бѣла снѣжна покривка, а рѣката — съ коравъ ледъ по-цѣлото течение.

Какво можехме да сторимъ! Когато ние, младитѣ жабки, научихме зарадъ туй, изгубихме и ума и дума и не знаехме какво да правимъ, добрѣ, че по-старитѣ ни опѣтиха, какво ни прѣдстои да вършиме. Тѣ ни посжвѣтвяха да намѣримъ дѣното на рѣката, да си изкопаемъ тамъ трапчинки между гнитѣ листа, да се